

Еленка. Да, мамо, помнѣхъ; тамъ имаше и тѣя думы: „Не кради.“ Нѣ тамъ не казва да не кѣсамы цвѣтя.

Майка. Наистинѣхъ, така е; нѣ тая заповѣдь забранява да не кѣсамы чюжды цвѣтя, както и да не земамы какво да е друго нѣщо, кое-то не е наше.

Еленка. Мамо, ако мя пуснешъ да отидѣхъ, азъ не щѣ пинамъ цвѣтя-та, нито щѣ гы кѣсамъ.

Майка. Добрѣ, чадо мое, стѣгни ся и иди; нѣ да ся не забавишь много врѣмя.

Еленка ходи и дойде. Господинѣ Иванѣ бѣше ѣ далѣ едно цвѣте, и тя го показва на майкѣ си.

Еленка. Мамо, не быва-ли да беремъ круши или гроздіе отъ чюжды-тѣ градины?

Майка. Не, чадо мое; никакъ не быва. Ные не быва да земамы нищо, кое-то не е наше; нито круши, нито яблъкы, нито еливы, нито гроздіе, нито какво-то и да е друго не наше нѣщо. Това щѣше да бѣде голѣмъ грѣхъ. Человѣци-тѣ, чадо мое, може да не ны видятъ, нѣ Богъ всякога ны вижда.

У Р О К Ъ 51.

ОБЫЧАЙ ОТЕЧЕСТВО-ТО СИ!

Малкы дѣтца, обичайте онѣхъ земѣхъ, въ коѣхъ-то сѣ живѣли бащи-тѣ ви и дѣди-тѣ ви, и въ коѣхъ-то и вые днесъ живѣете. Тая земя ся казва ваше отечество, бащинія; защо-то бащи-тѣ ви и дѣди-тѣ ви сѣ были тука. Българско е ваша-та бащинія, то е вашето отечество. Обичайте това отечество, Българско по-много отъ вси чкы другы страны на свѣта, и готвѣте ся да му послужите.